

«ВОЇНИ «АНТИМАФІЇ»

Навесні цього року побачила світ книга відомого письменника і публіциста Олександра Михайлюти «Воїни «Антимафії» (Київ: «Журналіст України», 2021. – 464 с., іл.), присвячена офіцерам-депутатам Григорію Омельченку і Анатолію Єрмаку. Старше покоління пам'ятає, який резонанс у 90-х минулого століття викликав у нас італійський серіал «Спрут». Головний герой фільму комісар Катані безстрашно боровся з мафією і героїчно загинув...

В Україні були свої «комісари Катані» – так звали офіцерів спецслужби, народних депутатів Григорія Омельченка і Анатолія Єрмака за їх викривальні матеріали про «білокомірцеву» мафію у вищих ешелонах державної влади... Вони стверджували: шупальця українського «спрута» тягнуться з кабінетів ЦК КПСС і його «озброєного загону» – КГБ СССР.

Наприклад, Г. Омельченко в липні 1990 року як делегат XXVIII-го з'їзду КПСС (фракція «Демократична платформа») ініціював створення партійних слідчих комісій з розслідування злочинів тоталітарного сталінського режиму, пільг і привілеїв партійної номенклатури та причин Чорнобильської катастрофи. Оприлюднив на з'їзді факти злочинів сталінізму, зокрема, влаштованого вищим керівництвом ЦК ВКП(б) Голодомору-голоциду в Україні в 1932-1933 роках і злочинної депортації народів СССР.

Виступаючи з трибуни з'їзду, Г. Омельченко викрив факти незаконних привілеїв компартійної номенклатури, розкрадання державних коштів, виділених і пожертвуваних на ліквідацію наслідків аварії на ЧАЕС, а також продемонстрував делегатам з'їзду таємні документи про валютні рахунки компартії за кордоном і приховування на них десятків тон золота і сотні мільйонів іноземних валютних коштів та створення за кордоном, на підставі таємної постанови Політбюро ЦК КПРС, підписаної Генеральним секретарем ЦК КПСС Михайлом Горбачовим, фондів, фірм, банків, куди партійна верхівка «закопувала» вивезену валюту і «золото партії».

Коли з'їзд відмовився визнати сталінський режим злочинним, засудити

злочини сталінізму і відмежуватися від нього, Григорій Омельченко публічно заявив про вихід із компартії. Разом з ним партію покинула група офіцерів МВС і КГБ, серед них був і Анатолій Єрмак.

У 1991 році Г. Омельченко опублікував матеріали про результати розслідування кримінальної справи про кремлівську-узбецьку «бавовняну мафію», яку розслідував у 1982-1983 роках у групі Генеральної прокуратури СССР, яку згодом очолили Тельман Гдлян і Микола Іванов.

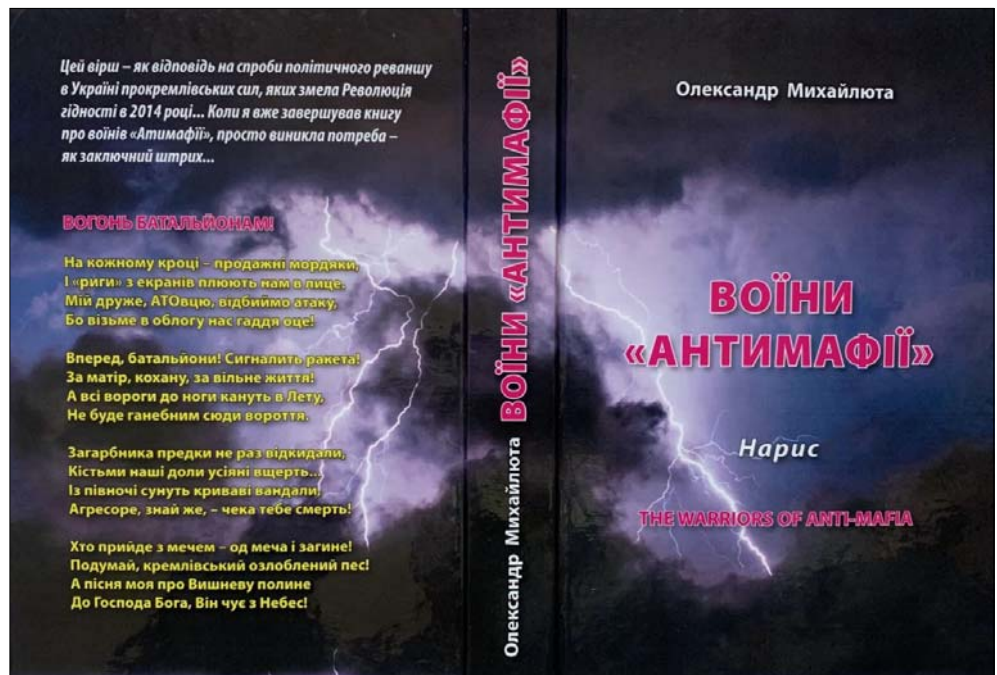
Головний редактор газети «Інформаційний бюлетень» Тамара Просяник зазначила: «Розуміючи, що загроза українській Незалежності буде йти не лише з боку Москви чи від внутрішньої «п'ятої колони», а в першу чергу від корумпованості вищих ешелонів влади, у вересні 1991 року Григорій Омельченко і Анатолій Єрмак створили таємну офіцерську організацію, а згодом депутатську групу «Антимафія». І вони не помилились: життя безальтернативно підтвердило їхню правоту».

Народний депутат України II-VI скликань Юрій Кармазін наголосив, що публіцистична книга О. Михайлюти «Воїни «Антимафії» – вибух, книга – бомба! Це спроба осмислення історичної ролі двох мужніх офі-

церів-патріотів, народних депутатів генерала Григорія Омельченка і підполковника Анатолія Єрмака, які вели безкомпромісну боротьбу проти корупції, організованої злочинності у вищих ешелонах влади, як головної загрози державності України.

Про загрозу українській державності режиму олігархату Г. Омельченка і А. Єрмак попереджали суспільство і політичне керівництво країни ще в березні 1993 року, коли, будучи керівниками оперативного відділу військової контррозвідки, викрили дві міжнародні фінансово-економічні мафіозні структури, за якими стояли президент України Леонід Кравчук і прем'єр-міністр Леонід Кучма, готуючись до дострокових президентських і парламентських виборів 1994 року. Ще тоді офіцери-контррозвідники пропонували негайно створити Національне бюро з розслідування фактів корупції серед вищих посадових осіб.

Знайомлячись з документальними матеріалами, оприлюдненими у книзі, читачі можуть переконатись, що Леонід Кучма, Павло Лазаренко і Юлія Тимошенко – «хрещені батьки» олігархії, політичної мафії і корупції в Україні. На численних прикладах у виданні показано як народжувався мафіозний клан «Кучма-Янукович» і

як тричі судимого кримінального зека «Янека», агента КГБ ССРСР, Москва вела до політичного олімпу в Україні і як цьому, ризикуючи життям, протистояли два офіцери-депутати Омельченко і Єрмак. У книзі вміщені копії документів, з яких стає зрозуміло, хто і які суми у валюті перерахував синові першого президента України Л. Кравчука Олександрові Кравчуку на його conto в зарубіжних банках, чи сімейству Леоніда Кучми та його помічникові О. Волкову. Читач дізнається, як Юлія Тимошенко перерахувала сотні мільйонів доларів зі своїх офшорних компаній на рахунки Павла Лазаренка, познайомиться з багатьма депутатами і урядовцями, які загрузили в корупції та як їхні злочини покривали продажні генеральні прокурори і суди. І що чекало на свідків та співучасників цих злочинів...

У книзі вперше оприлюднюються документи про те, як готувалось вбивство полковника Григорія Омельченка на замовлення президента Кучми та його помічника Волкова, закордонні рахунки якого на десятки мільйонів доларів і офшорні компанії Омельченко виявив разом з Анатолієм Єрмаком.

У розмові з головою СБУ Леонідом Деркачем, який доповідає президенту Кучмі про те, що Омельченко і Єрмак знайшли за кордоном рахунки і нерухомість його доньки і зятя Віктора Пінчука, президент Кучма дав команду Деркачу, що Омельченка і Єрмака (цитую мовою оригіналу): «Да таких надо уничтожать! Они зверье!». Деркач погодився з президентом і пообіцяв Кучмі зробити «орієнтировку» на Омельченка і Єрмака. Аудіозапис цієї розмови була зроблена в кабінеті президента Кучми його охоронцем Миколою Мельниченком і опублікована в газеті «Голос України» (09.02.2001 р.).

11 лютого 2003 року Анатолій Єрмак трагічно загинув в автомобільній катастрофі...

У травні 2005 року до СБУ звернувся громадянин В. з офіційною заявою (фотокопія заяви подана в книзі) про те, що в листопаді-грудні 1999 року він в групі з іншими особами був задіяний в підготовці вбивства Григорія Омельченка на замовлення помічника президента Кучми Волкова. Вбивство планувалося здійснити радіокерованими мінами, які В. повинен був закласти у водостічну трубу будинку, де мешкав Омельченко, коли він вранці по пішохідній доріжці про-

ходитимн повз неї, прямуючи до службового автомобіля...

Вранці 15 травня 2007 року на пішохідному переході біля комітетів Верховної Ради легковий автомобіль на великій швидкості збив Г. Омельченка. Перші повідомлення в Інтернеті були, що він загинув. Наїзд відбувся після направлення ним декількох депутатських запитів про злочини, вчинені прем'єр-міністром В. Януковичем (незаконне відчуження державної резиденції «Межигір'я»), окремими членами його уряду від партії Регіонів (виведення за кордон валюти на десятки мільйонів доларів і євро) та трьома суддями Конституційного Суду (незаконне отримання нерухомості на мільйони доларів, прізвища вказані в книзі).

Свідок (водій Кабміну), який бачив подію, засвідчив, що наїзд на Г. Омельченка був здійснений цілеспрямовано...

У книзі читачі мають змогу ознайомитися з результатами розслідування ТСК Верховної Ради у справі вбивства журналіста Георгія Гонгадзе, яку очолював депутат Г. Омельченко. Комісія встановила не лише організатора і виконавців викрадення і вбивства Гонгадзе, але й підбурювача (Володимир Литвин) і замовника (Леонід Кучма) цього злочину, а також мотиви вбивства журналіста.

У січні 2009 року на сесії ПАРЄ Григорій Омельченко, незважаючи на штучно створені перешкоди високопосадовцями і тиск на нього, назвав прізвища всіх співучасників викрадення і вбивства Гонгадзе, в т. ч. замовника злочину – Кучму і Литвина, який підбурив Кучму до вчинення злочину проти Гонгадзе.

Автор книги вказує на додаткові обставини політичного вбивства В'ячеслава Чорновола, виявлені А. Єрмаком, які він повідомив парламентській слідчій комісії та інформацію з цього приводу, отриману Г. Омельченком від Бориса Березовського в Лондоні.

У другій частині книги «Свідчення генерала Омельченка» читачі мають змогу вперше ознайомитися з архівними таємними документами і нормативними актами КГБ ССРСР про організацію агентурної роботи, яку вели органи державної безпеки та як вербувалися агенти. Оприлюднені фотокопії підписок агентів та їх алфавітні картки (форма 3). Названі прізвища президентів, прем'єр-міністрів, членів уряду, глав АП, народних депутатів України, які були за-

вербовані КГБ та яку роль вони відіграють і донині в Незалежній Україні за дорученням своїх кураторів з Москви.

«У лютому і в травні 1992 року полковники Скіпальський та Омельченко домоглися зустрічі вже з Президентом держави Кравчуком, щоб доповісти про напрацьовані Спілкою офіцерів України плани збереження Україною тактичної ядерної зброї як єдиної гарантії стримання воєнної агресії Росії. «З поданих Кравчуку документів і досі не знято грифу секретності, тому публікувати чи розголошувати в інший спосіб конкретних фактів не маю права», – вибачається генерал Омельченко. – Можу лишень сказати, що проблему збереження ядерного арсеналу ускладнювало застосування агентів КГБ у Верховній Раді та в уряді України, через яких Росія втілюватиме власну політику в Українській державі», – цю більш ніж промовисту цитату з книги А. Беня і П. Творуна «Треті за могутністю, перші за наївністю. Хто і як нас обеззброїв» наводить О. Мишайлюта.

Особливу увагу заслуговують розслідування Г. Омельченком злочинів проти миру, безпеки людства, міжнародного правопорядку, актів державного тероризму, воєнної агресії проти Грузії, України, Сирії, вчинені президентом Росії В. Путіним.

На основі встановлених доказів, аналізу норм міжнародного права, статуту ООН, законів війни і національного законодавства України, генерал-лейтенант Г. Омельченко робить висновок, що у ситуації, яка склалася у зв'язку з воєнною агресією Росії проти України, фізична ліквідація президента РФ Путіна буде легітимною, правовою і законною, як така, що вчинена в стані необхідної оборони і крайньої необхідності, за аналогією знищення міжнародного терориста Усами бен Ладена (вбивство якого, за твердженням міністра закордонних справ Росії Сергія Лаврова, «виправдано з погляду міжнародного права і права на самооборону»).

Завершують книгу три відкритих листи Героя України генерал-лейтенанта Григорія Омельченка до президентів Порошенка, Зеленського і Лукашенка. Прочитавши їх, стає зрозуміло, що на написання таких листів здатні лише воїни Світла, якими були і залишаться в новітній історії України Григорій Омельченко і його побратим Анатолій Єрмак.

Олег К. РОМАНЧУК